

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Ondřej Svoboda – Firma Svoboda**, IČ: 418 50 866, se sídlem Kamýcká 232/2a, Sedlec, Praha 6, zast. JUDr. Tomášem Těmínem, Ph.D., advokátem, se sídlem Karlovo náměstí 559/28, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 11. 2014, č. j. 5 A 160/2010 – 40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 4. 2010, č. j. 547/500/1020941/ENV/10, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Praha (dále též „ČIŽP“) ze dne 25. 1. 2010, č. j. ČIŽP/41/OOH/SR01/0718411.010/10/PSJ, kterým byla žalobci podle § 66 odst. 3 písm. e) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých zákonů (dále též „zákon o odpadech“), za porušení povinností vyplývajících z ustanovení § 18 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech (provozovat zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů v souladu s jeho

schváleným provozním řádem) uložena pokuta ve výši 1.000.000 Kč. Porušení povinností provozovatele zařízení se žalobce podle žalovaného dopustil tím, že zařízení ke sběru, výkupu, skladování a využívání odpadů, umístěné na adrese Dubečská ul., Praha 10, k. ú. Dolní Měcholupy, na pozemcích p. č. 594/2, 595/6, 596/2, 597/7, 595/8, 595/47, 595/10, 253, 1759/8, 597/6, 598/2, 597/4, 595/5, 258 a 256 v k. ú. Dolní Měcholupy (dále též „zařízení“), jak bylo zjištěno v době kontroly provedené ČIŽP dne 22. 5. 2007, provozoval v rozporu s provozním řádem tohoto zařízení schváleným rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 21. 3. 2005, č. j. MHMP-170649/2004/OŽP-II-1018/R-336/2005/Ha, konkrétně v rozporu s *kapitolou 5. 1. Základní údaje o zařízení – Základní kapacitní údaje zařízení*, kdy maximální hranice ročního objemu materiálu 105 000 tun byla překročena, neboť ke dni kontroly v zařízení bylo celkem 169 585 tun recyklátů/surovin, *kapitolou 5. 3. Stručný popis zařízení*, jelikož žalobce po dobu více jak 2 let (od nabytí právní moci rozhodnutí vydaného k provozu zařízení – dne 21. 3. 2005) provozoval zařízení bez jeho technického zabezpečení oplocením a *kapitolou 5. 5. Monitorování provozu zařízení – Monitoring vlivů na životní prostředí*, jelikož žalobce minimálně v době kontroly ČIŽP nevybavil drtící linky provozované v zařízení systémem skrápění. Dále byla žalobci podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a § 6 vyhlášky č. 520/2005 Sb., uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí nepřisvědčil odvolacím námitkám žalobce. Konstatoval, že z důkazů obsažených ve správním spise jednoznačně vyplývá, že kapacita zařízení byla překročena, areál zařízení nebyl po celém obvodu oplocen a drtící linky nebyly vybaveny systémem skrápění, což sám žalobce potvrdil. Námitce žalobce, že do celkového objemu odpadu byl započítán i odpad, který do recyklačního střediska umístil předchozí nájemce – Státní statek Praha, přičemž tímto odpadem došlo ke srovnání terénu a teprve na takto srovnaný terén žalobce začal navážet další odpad, žalovaný nepřisvědčil s odůvodněním, že zařízení je provozováno již na připravené ploše, což žalobce nepřímou potvrdil tvrzením, že materiál byl navezen Státním statkem Praha, k čemuž tak muselo dojít ještě předtím, než žalobce začal zařízení provozovat. Pokud by byly nutné ještě nějaké úpravy, byly by zahrnuty v podmínkách rozhodnutí o souhlasu k provozování zařízení. Dle názoru žalovaného se tak žalobce dopustil všech porušení provozního řádu, za která ho ČIŽP pokutovala. Skutečnost, že je uložena pokuta pro žalobce likvidační, nebyla dle žalovaného doložena.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž namítal, že žádnou povinnost po materiální stránce neporušil. Uloženou pokutu označil za naprosto nepřiměřenou a likvidační. Poukázal v této souvislosti na skutečnost, že zaměstnává 92 zaměstnanců, negeneruje žádný zisk, pouze ztrátu a v důsledku zaplacení pokuty bude muset všechny zaměstnance propustit. V souvislosti s výší uložené pokuty žalobce uvedl, že takto vysoká pokuta by mohla být odůvodněna pouze závažným ohrožením životního prostředí s dopadem na několik ekosystémů. V posuzované věci se však jednalo pouze o administrativní porušení zákona. S ohledem na tyto skutečnosti by se podle žalobce dala očekávat pokuta sto až tisícinásobně nižší než uložena.

[4] Dále žalobce namítal neúčinnost doručení rozhodnutí žalovaného, které mělo být doručeno jeho zástupci, který vykonává advokacii samostatně, avšak bylo doručeno do

pokračování

datové schránky veřejné obchodní společnosti NOCAROVÁ JAŠEK – Partners, v.o.s., s níž zástupce žalobce pouze sdílí prostory a používá některé vybavení kanceláře.

[5] K údajnému porušení provozního řádu v kapitole 5. 1 žalobce uvedl, že kapacita zařízení překročena nebyla, protože množství všech odpadů a materiálů na deponii bylo uvedeno v součtu s původním materiálem, který byl použit na srovnání terénu. Žalobce správnímu orgánu vytknul, že neprovedl žádné měření, které by empiricky prokázalo, kolik se na dané ploše nachází odpadu a zda se jedná o odpad, který na plochu navezl žalobce. Správní orgány se touto otázkou nezabývaly, ačkoliv ji žalobce namítal a jejich rozhodnutí jsou proto podle žalobce nepřezkoumatelná. Není pravdou, že by žalobce poskytl podklady, které uvedené překročení dokazují. Žalobce vždy setrval na názoru, že část materiálu nebyla navezena žalobcem, ale původní společností - Státním statkem Praha, která v místě provozovala kompostárnu. Žalobci není jasné, proč mu ČIŽP tuto skutečnost v rozporu se zásadou materiální pravdy přičetla k tíži.

[6] Ohledně porušení kapitoly 5.3 provozního řádu (chybějící oplocení) žalobce uvedl, že nikde není stanoveno, jakým způsobem má oplocení vypadat, přičemž ze dvou stran je areál ohrazen budovami a zároveň z dalších dvou stran jsou vybudovány ochranné valy, před nimiž je navíc vyhlouben rigol pro zamezení vstupu nepovoleným osobám do zařízení. Vzhledem k tomu, že nic jiného nebylo ze strany majitelů pozemků umožněno, vytvořil žalobce zmíněný způsob ohrazení, který se jeví jako dostatečný. Nikdy nebyl zaznamenán případ, že by do areálu kdokoli nepovoleně vnikl. ČIŽP podle žalobce pouze formalisticky aplikovala ustanovení kapitoly 5. 3. Provozního řádu aniž by přemýšlela nad skutečným stavem věci a bez toho, aby pojem oplocení vyložila. Ani žalovaný neuvedl, co rozumí pod pojmem oplocení.

[7] Žalobce zpochybnil, že by porušil povinnost zajistit v areálu kropení stanovenou v kapitole 5. 6. provozního řádu. K závěru žalovaného, že linky nebyly vybaveny systémem skrápění, žalobce uvedl, že vždy dochází ke zkrápění materiálu, který je následně použit k recyklaci, přičemž žalobce za celou dobu provozu nikdy neobdržel žádnou stížnost na prašnost a nikdy mu nic nebylo ze strany správních orgánů vytýkáno. V provozním řádu není stanoveno, že by ke skrápění muselo docházet pomocí nainstalované linky. Žalobce vlastní mobilní kropičku, kterou vždy používá. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby městský soud rozhodnutí žalovaného zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení a uložil mu povinnost nahradit žalobci náklady řízení do 3 dnů od právní moci rozsudku.

[8] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 7. 11. 2014, č. j. 5 A 160/2010 – 40, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Námitku žalobce týkající se neúčinnosti doručení rozhodnutí žalovaného shledal nedůvodnou, neboť toto rozhodnutí se nepochybně dostalo do dispozice zástupce žalobce, který při jednání před soudem potvrdil, že se s rozhodnutím seznámil a který v zastoupení žalobce proti němu podal včasnou žalobu, jejíž obsah prokazuje, že byl s jeho obsahem plně obeznámen. Je tudíž nepochybné, že rozhodnutí žalovaného bylo zástupci žalobce fakticky doručeno. K námitce prekluze práva uložit pokutu vznesenou zástupcem žalobce teprve při jednání před soudem (nikoli již ve správní žalobě), městský soud uvedl, že není žádný rozumný důvod pochybovat o tom, že rozhodnutí doručené dne 19. 4. 2010 do

datové schránky advokátní kanceláře, s níž zástupce žalobce sdílí prostory, se do jeho dispozice dostalo dříve než 22. 5. 2010 (poslední den objektivní tříleté prekluzivní lhůty podle § 67 odst. 1 zákona o odpadech). Ostatně ani sám zástupce žalobce při jednání před soudem netvrdil, že by toto rozhodnutí obdržel po více jak jednom měsíci od jeho doručení do datové schránky advokátní kanceláře, s níž sdílí prostory. Podle městského soudu tak byla dodržena objektivní tříletá lhůta stanovená v § 67 odst. 1 zákona o odpadech.

[9] Důvodnou městský soud neshledal ani žalobní námitku, že správní orgán neprovedl žádné měření, které by prokázalo, kolik se na dané ploše nachází odpadu a zda se jedná o odpad, který navezl žalobce. Podkladem pro zjištění správního orgánu bylo jednak sdělení vedoucího zařízení M. D., který do protokolu o kontrole ze dne 22. 5. 2007 uvedl, že ke dni kontroly je na ploše umístěno cca 120 000 tun zeminy a cca 50 000 tun ostatních odpadů a materiálů a poznamenal, že překročení kapacity zařízení je způsobováno minimálním odbytem zeminy, jednak jedna z příloh vyjádření ke kontrole ze dne 7. 6. 2007 podaného Ing. Františkem Trabalíkem, výkonným ředitelem žalobce, označená č. 8, a to doklad „o aktuálním stavu navezených odpadů ke dni kontroly“, dle kterého aktuální stav navezených recyklátů/surovin ke dni kontroly podle tohoto dokladu činil celkem 169 585 tun. K tvrzení žalobce, že část materiálu nebyla navezena žalobcem, ale původní společností – Státním statkem Praha, která v místě provozovala kompostárnu, městský soud uvedl, že z uvedeného dokladu taková skutečnost nevyplývá a bylo pouze na žalobci, aby toto své tvrzení správnímu orgánu doložil. Nadto k navezení materiálu a srovnání terénu Státním statkem Praha by podle městského soudu muselo dojít ještě před tím, než zde žalobce začal provozovat dané zařízení. Správní orgán proto nemusel provádět žalobcem požadované měření, které by prokázalo, kolik se na ploše skutečně nachází odpadu. Byl to naopak žalobce, který měl případně doložit, že jím předložený doklad „o aktuálním stavu navezených recyklátů/surovin ke dni kontroly“ aktuálnímu stavu ke dni kontroly neodpovídá. Vést evidenci odpadu bylo povinností žalobce, dokumenty o evidenci odpadu mají dokladat pohyb a nakládání s odpady a ČIŽP proto z dokladů předložených žalobcem právem vycházela za situace, kdy žalobce v průběhu správního řízení netvrdil a nedokládal, že jím předložený doklad obsahuje nesprávné údaje. Nelze mít za to, že by vydaná rozhodnutí byla nepřezkoumatelná, správní orgány se námitkami týkajícími se překročení kapacity zařízení podrobně zabývaly a jejich závěry jsou srozumitelně v rozhodnutí uvedeny.

[10] Městský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že došlo k porušení kapitoly 5.3. provozního řádu, dle kterého má být zařízení po celém obvodu oploceno. To, že zařízení po celém obvodu nebylo v době kontroly oploceno, totiž jasně vyplývá z vyjádření Ing. Trabalíka ze dne 7. 6. 2007, který uvedl, že oplocení je předmětem výběrového řízení, které bude ukončeno do konce června 2007. Námitka žalobce, že způsob ohrazení pozemku je postačující a že do zařízení dosud nikdo nepovoláný nevnikl, označil městský soud za irelevantní. Znění provozního řádu navrhl sám žalobce, tj. stanovil podmínky, za nichž bude zařízení provozovat a které je povinen dodržet. Podle § 4 odst. 2 písm. c) vyhl. č. 383/2001 Sb., *musí být každé zařízení vybaveno technickým vybavením a/nebo organizačním opatřením zabráňujícím přístupu nepovolaných osob a využívání nebo odstraňování odpadu v rozporu s provozním řádem a právními předpisy*. Smysl oplocení spočívá v tom, že je vymezen prostor zařízení, oplocení zabezpečuje

pokračování

odpady a zabraňuje nepovolenému vniknutí osob do areálu. Jedná se tedy o nedostatek v provozu zařízení, který není nepodstatný. Nemohl-li žalobce dostát své povinnosti areál oplotit (s ohledem na namítaný nesouhlas vlastníka pozemku), měl požádat o změnu provozního řádu. Nedůvodnou shledal městský soud také námitku žalobce, že správní orgán nevymezil pojem oplocení, neboť tento pojem není zapotřebí vymezovat, jeho obsah je zjevný a zjevné je i to, že předmětný areál oplocen nebyl.

[11] K námitce žalobce, že neporušil povinnost zajistit v areálu kropení dle kapitoly 5.6. provozního řádu, městský soud uvedl, že se mýlí s porušením kapitoly 5.5. provozního řádu – *minimálně v době kontroly inspekce (tj. dne 22.5.2007) nevybavil drtící linky provozované v zařízení systémem skrápění tak, jak uvádí provozní řád zařízení v kapitole 5.5.* - za něž mu byla uložena pokuta. To, že drtící linky nebyly minimálně v době kontroly vybaveny skrápěcím zařízením, je spolehlivě doloženo (Ing. Trabalík ve svém vyjádření ze dne 7. 6. 2007 hovoří o absenci skrápěcího zařízení na recyklačních linkách, podle protokolu o kontrole ze dne 22. 5. 2007 nejsou dle sdělení vedoucího zařízení linky vybaveny vlastním skrápěcím zařízením) a žalobce tuto skutečnost ani nezpochybňuje. Z tohoto pohledu není podstatné tvrzení žalobce, že vždy dochází ke skrápění materiálu následně použitého k recyklaci, že nebyly žádné stížnosti na prašnost a že v provozním řádu není stanoveno, že by ke zkrápění muselo docházet pomocí nainstalované linky.

[12] K výši uložené pokuty městský soud uvedl, že inspekce její výši podrobně zdůvodnila, uvedla a hodnotila okolnosti žalobci přitěžující a polehčující a zjištěná porušení provozního řádu posoudila jako závažná s ohledem na jejich možné dopady při vlastním provozu na bezprostřední okolí provozovny. Tvrzení žalobce, že v daném případě se mohlo jednat nanejvýš o administrativní porušení zákona, které nemůže mít vliv na životní prostředí, městský soud nepřisvědčil. Za administrativní porušení zákona totiž nelze považovat zejména překročení kapacity daného zařízení a nezabezpečení objektu zařízení oplocením. Žalobce správnímu orgánu a ani soudu nedoložil, že výše uložené pokuty je pro něj likvidační. Proti podrobným závěrům ČIŽP týkajícím se výše pokuty žalobce v žalobě nevznesl žádné konkrétní námitky, s nimiž by se soud měl vypořádat. Závěry inspekce, které jsou srozumitelné a logické, nebyly žalobcem v žalobě nikterak konkrétně napadeny. V případě námítky žalobce vznesené při jednání před soudem, že jeho příjmy jsou sice v řádu milionů, ale pokutu lze platit až z čistého zisku, se soud ztotožnil se žalovaným v tom, že nelze vycházet jen z bilance na konci účetního období, ale je zapotřebí hodnotit i příjmy a velikost společnosti (její hmotný majetek). Žalobce nedoložil, že jeho situace je taková, že uložená pokuta je pro něj likvidační. Námitka žalobce, že nedoložil žalovanému své tvrzení o likvidační výši pokuty proto, že nebyl žalovaným vyzván k seznámení se s podklady rozhodnutí, důvodná není, neboť ČIŽP dala žalobci možnost seznámit se s podklady rozhodnutí. Žalovaný podle mínění městského soudu žádné nové podklady, s nimiž by se měl žalobce nově seznámit, nepořídil (ani žalobce toto netvrdí) a nebyl povinen žalobce vyzývat k seznámení se s podklady, s nimiž již žalobce dříve seznámila inspekce, případně které žalobce správnímu orgánu sám předložil. Závěr ČIŽP o tom, že výše pokuty není likvidační, vycházel z podkladů, které inspekci předložil žalobce, ať již z vlastní iniciativy (jako součást odvolání proti rozhodnutí inspekce ze dne 3. 10. 2008), či na výzvu ČIŽP (výzva ze dne 16. 6. 2009). V této souvislosti městský soud poukázal na závěry, k nimž dospěl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133.

[13] Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., v níž v první řadě namítal, že došlo k prekluzi práva zahájit správní řízení a uložit pokutu za správní delikt. Poukázal na skutečnost, že již ve správním řízení namítal porušení ustanovení § 67 zákona o odpadech, tj. že došlo k prekluzi práva zahájit správní řízení z důvodu uplynutí jednorocní subjektivní lhůty plynoucí od doby, kdy se správní orgán dozvěděl o spáchání správního deliktu, ale rovněž došlo k prekluzi práva uložit pokutu z důvodu uplynutí tříleté objektivní lhůty plynoucí od doby, kdy ke spáchání správního deliktu došlo. Správním orgánům obou stupňů i městskému soudu stěžovatel vytýkal, že se touto námitkou zabývaly jen velmi povrchně a vypořádaly se s ní nesprávným způsobem. V této souvislosti stěžovatel uvedl, že správní orgány i soud musí k prekluzi práva přihlížet z úřední povinnosti a poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 8. 2010, sp. zn. III. ÚS 949/09. Správní orgány obou stupňů se nezabývaly skutečností, že kontrola byla provedena na základě podnětu Úřadu městské části Praha 10 – Dolní Měcholupy. Doručení tohoto podnětu je však podle žalobce rozhodující skutečností, neboť právě z něj se správní orgán prvního stupně dozvěděl, že v zařízení žalobce má docházet k porušování zákona o odpadech. Stěžovatel je toho názoru, že okamžik doručení tohoto podnětu je okamžikem, od něhož je třeba počítat běh prekluzivní lhůty. Tento svůj názor opřel stěžovatel o rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 A 1/2001. Konstatoval, že Úřad městské části v podnětu jistě uvedl všechny skutečnosti, které nakonec byly podkladem pro provedení kontroly dne 22. 5. 2007, při které správní orgán prvního stupně shledal, že podnět a skutečnosti v něm uvedené odpovídají stavu v místě recyklačního střediska.

[14] Stejně jako již v žalobě stěžovatel namítal, že mu správní orgány doručovaly nesprávně, neboť jeho zástupci, JUDr. Tomáš Těmínovi, Ph. D., advokátovi, který měl v době správního řízení sídlo na adrese V Jirchářích 148/4, Praha 1, a byl samostatným advokátem bez zřízené datové schránky, který pouze využíval prostorů, v nichž sídlí společnost NOCAROVÁ JAŠEK & PARTNERS, v.o.s., doručovaly písemnosti do datové schránky výše uvedené veřejné obchodní společnosti, nikoli přímo do jeho vlastních rukou. Správní orgány si podle stěžovatele měly a mohly ověřit, že jeho zástupce je samostatný advokát a nemá zřízenou datovou schránku. Uvedené porušení právních předpisů týkajících se doručování považuje stěžovatel za natolik závažné, že to mohlo ovlivnit zákonnost vydaných správních rozhodnutí. S argumentací městského soudu, dle které se stěžovatel i přes nesprávné doručování fakticky seznámil s doručovanými písemnostmi, se stěžovatel neztotožnil, neboť má za to, že nelze rezignovat na pravidla doručování stanovená zákonem a spoléhat se pouze na faktické doručení písemnosti, jelikož takový přístup popírá základní principy, na nichž je založeno správní řízení. S nesprávným doručováním rovněž souvisí prekluze práva uložit pokutu, neboť v tříleté objektivní lhůtě musí být pokuta nejen uložena, ale rovněž musí rozhodnutí nabýt právní moci, což s ohledem na nesprávné doručování nebylo splněno. Městský soud se však touto skutečností nezabýval.

[15] Stěžovatel dále namítal, že správní orgány porušily zásadu materiální pravdy zakotvenou v § 3 správního řádu, neboť nezjistily kolik odpadu se nachází v zařízení. Stěžovatel uvedl, že správní orgán prvního stupně dospěl k závěru o překročení limitu

pokračování

ročního objemu odpadu na základě sdělení jeho zaměstnance. Hrubé odhady však podle názoru stěžovatele nemohou být podkladem pro rozhodnutí správního orgánu o správním deliktu, neboť takový závěr může vyplynout pouze z empirického měření, které však správní orgán prvního stupně neprovedl. Ani doklad o stavu navezených recyklátů poskytnutý Ing. Trabalíkem nemůže být podle stěžovatele podkladem pro rozhodnutí, neboť se nejedná o verifikovaný dokument ani o dokument, který by vznikl z iniciativy správních orgánů ve smyslu § 3 správního řádu. Stěžovatel městskému soudu vytknul, že toto pochybení aproboval.

[16] Stejně jako již v žalobě stěžovatel poukázal na skutečnost, že do celkového objemu odpadu byl započítán i odpad, který do recyklačního střediska umístil Státní statek Praha. Žalobce je na rozdíl od městského soudu přesvědčen, že toto své tvrzení prokazovat nemusel. V recyklačním středisku totiž bylo zcela zřejmé, jaký materiál navezl Státní statek Praha a jaký materiál navezl žalobce. Správní orgán prvního stupně tak mohl zjistit, jaký je objem odpadů pocházejícího od dvou různých subjektů a zda tedy žalobce skutečně překročil stanovený roční objem odpadu. Pokud se správní orgán spokojil pouze s poskytnutým dokladem od stěžovatele, rezignoval tím na svoji povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, stanovenou § 3 správního řádu. V této souvislosti stěžovatel poukázal na skutečnost, že v provozním řádu recyklačního střediska bylo stanoveno, že maximální roční objem navezeného odpadu může být 105 000 tun. Správní orgány však vůbec nezjišťovaly, zda zjištěných 169 535 tun recykláže bylo do recyklačního střediska navezeno za období jednoho roku. Podle stěžovatele si lze představit, že takový objem odpadu byl částečně navezen v jednom kalendářním roce a částečně v následujícím kalendářním roce, čímž by byl zachován roční maximální objem 105 000 tun.

[17] Stěžovatel dále namítal, že městský soud zatížil řízení vadou a postupoval příliš formálně, když ve shodě se žalovaným shledal, že stěžovatel porušil povinnost oplotit celý areál. Stěžovatel konstatoval, že se v kapitole 5. 3 provozního řádu sice zavázal k oplocení celého areálu, avšak vlastním smyslem a účelem tohoto ustanovení bylo zamezení přístupu nepovolaných osob do areálu, nikoli to, že zde stěžovatel vybuduje plot, který bude splňovat určité parametry a bude představovat obecně vžitou představu o podobě plotu. Stěžovatel prokázal, že celý areál byl zabezpečen dvěma budovami, závorou a ochrannými valy s vyhloubenými rigoly. Byť zde tedy nebyl plot v pravém slova smyslu, tak učinil vše proto, aby naplnil vlastní smysl a účel kapitoly 5. 3. Provozního řádu, tj. aby zabezpečil areál před vstupem nepovolaných osob. Organizačními opatřeními v areálu recyklačního střediska navíc stěžovatel vyhověl požadavkům vyhlášky č. 383/2001 Sb.

[18] O přepjatý formalismus se podle stěžovatele jedná také v případě porušení provozního řádu spočívajícího v nevybavení drtiček odpadu skrápěcím zařízením, neboť hlavním důvodem skrápění je zamezení prašnosti a následným emisím prachových částic do ovzduší. Stěžovatel tím, že nejprve zkrápěl materiál a poté ho umisťoval do drtiček odpadu, dodržoval hlavní smysl a účel kapitoly 5. 5. Provozního řádu.

[19] Stěžovatel setrval na svém názoru, že uložená pokuta je nepřiměřená a likvidační. Míra poškození životního prostředí totiž byla podle jeho názoru zanedbatelná. Poukázal dále na výkaz zisku a ztráty za rok 2006, v němž činil zisk před zdaněním 200.000 Kč, v roce 2007 však již byl výsledek jeho hospodaření záporný (-5.000.000 Kč). Stěžovatel

proto není schopen zaplatit uloženou pokutu, aniž by tím zlikvidoval svoje podnikání a propustil všechny zaměstnance. Městský soud sice ve shodě se stěžovatelem dospěl k závěru, že při posuzování přiměřenosti uložené pokuty nelze vycházet pouze z bilance na konci účetního období, ale je třeba hodnotit příjmy a hmotný majetek, nevyvodil z něj však odpovídající právní závěry. Stěžovatel přitom prokázal, že z podnikání nemá žádné příjmy ani majetek, který by mohl použít na úhradu uložené pokuty, přičemž záporný hospodářský výsledek ve výši 5.000.000 Kč jednoznačně vylučuje zaplacení uložené pokuty, jejíž vymáhání by žalobce uvrhlo do ještě větší krize hraničící se zánikem podnikání. Správním orgánům stejně jako městskému soudu stěžovatel vytknul, že se neřídily nálezem Ústavního soudu ze dne 9. 9. 2014, sp. zn. Pl ÚS 52/13, z něhož vyplývá, že kritérium zkoumání majetkových poměrů delikventa je přitom nezbytné i s ohledem na riziko likvidačního účinku nepřiměřené vysoké pokuty.

[20] S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[21] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti neztotožnil s názorem stěžovatele, že lhůtu pro zahájení řízení uvedenou v § 67 odst. 1 zákona o odpadech je třeba počítat od doručení podnětu městské části. V předmětném podnětu je totiž podle žalovaného z věcného hlediska uvedena pouze obava z neustále se zvětšující rozlohy skládek inertního odpadu stěžovatele a předmětné porušení zákona není nikterak více specifikováno. Z takto obecně konstruovaného podnětu k provedení kontroly (navíc neadresovaného ČIŽP), nelze podle žalovaného dovodit porušení povinnosti, na základě kterého bylo zahájeno řízení o správním deliktu. ČIŽP tímto podnětem získala první indicii, že v zařízení stěžovatele zřejmě dochází k nelegální činnosti. Takto obecně formulovanou žádost o prošetření nelze chápat jako dostatečně určité a věrohodné důvodné podezření, že došlo k porušení povinností stanovených zákonem o odpadech ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 A 1/2001. Podle žalovaného tak jako první moment, kdy lze uvažovat o důvodném podezření o spáchání tzv. jiného správního deliktu, je nutné označit až kontrolu správního orgánu prvního stupně dne 22. 5. 2007.

[22] Žalovaný dále vyjádřil přesvědčení, že i kdyby Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že již seznámení se s uvedeným podnětem mohlo být okamžikem, kde se ČIŽP o porušení povinnosti stěžovatele dozvěděla, nebyla jednoletá lhůta pro zahájení řízení zmeškána. Provoz stěžovatelova zařízení v rozporu s provozním řádem je totiž trvajícím správním deliktem spočívajícím v udržování protiprávního stavu, u kterého lhůta pro zahájení řízení začíná běžet až od ukončení takového deliktu, resp. jednoletá lhůta se obnoví pokaždé, když se správní orgán dozví o tom, že protiprávní stav trvá. Tento názor podle stěžovatele sdílí i Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 5 A 164/2002 – 44. Subjektivní lhůta pro zahájení řízení tak ČIŽP počala běžet až dne 22. 5. 2007 a vzhledem k zahájení správního řízení oznámením dne 16. 4. 2008 byla zachována. Žalovaný dále upozornil, že stěžovatel námitku prekluze zahájení řízení uvádí poprvé až v kasační stížnosti, a proto se správní orgány ani Městský soud v Praze s touto nedůvodnou výtkou nemohly, ani neměly povinnost vypořádat. Žalovaný se neztotožnil se žádnou ze zbývajících kasačních námitek stěžovatele a navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

pokračování

[23] Stěžovatel v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že došlo k porušení § 67 zákona o odpadech a prekluzi práva zahájit správní řízení uplynutím subjektivní jednoleté lhůty a také k prekluzi práva uložit pokutu, a to z důvodu uplynutí objektivní tříleté lhůty plynoucí od doby, kdy ke správnímu deliktu došlo. Stěžovatel setrval na svých závěrech o nesprávném doručování jeho zástupci ve správním řízení, nesprávném zjištění množství materiálu, formalistickém výkladu městského soudu týkajícího se oplocení recyklačního střediska a skrápění recyklačního střediska a nepřiměřenosti výše uložené pokuty.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[24] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[25] Stěžovatel se v kasační stížnosti dovolává důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) a d) s. ř. s.

[26] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení by muselo spočívat v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

[27] Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[28] Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[29] Kasační stížnost není důvodná.

[30] Podle § 18 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech, ve znění účinném ke dni rozhodnutí žalovaného, *provozovatel zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů je povinen provozovat zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů v souladu s jeho schváleným provozním řádem.*

[31] Podle § 67 odst. 1 téhož zákona, řízení o uložení pokuty lze zahájit nejpozději do 1 roku ode dne, kdy se o porušení povinnosti příslušný správní úřad dozvěděl; pokutu však lze uložit nejdéle do 3 let ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo.

II.A)

Posouzení námitky prekluze práva zahájit správní řízení

[32] Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval námitkou stěžovatele, podle které došlo k prekluzi práva zahájit správní řízení a uložit pokutu za správní delikt. Stěžovatel sice tuto námitku vznesl poprvé až v kasační stížnosti, nejedná se však o námitku nepřipustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., dle kterého *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl*. Již v rozsudku ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010 – 134, publ. pod č. 2122/2010 Sb. NSS, totiž Nejvyšší správní soud judikoval, že *k zániku odpovědnosti za správní delikt uplynutím času (prekluzi) přihlíží správní soudy všech stupňů z úřední povinnosti*. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud dále vyslovil, že se „zabýval z úřední povinnosti otázkou prekluze práva na uložení pokuty za předmětný správní delikt. V této souvislosti především odkazuje na judikaturu Ústavního soudu (např. náleze ze dne 5. 2. 2009, sp. zn. II. ÚS 1416/07 a náleze ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07, oba dostupné na <http://nalus.usoud.cz>), podle níž jsou soudy ve správním soudnictví povinny ve smyslu ust. § 109 odst. 2 s. ř. s. přihlížet k prekluzi práva z úřední povinnosti, tj. bez ohledu na to, zda účastník řízení námitku prekluze uplatnil či nikoli. V opačném případě by podle názoru Ústavního soudu došlo k porušení práva na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

[33] Na judikaturu Ústavního soudu následně navázal ve své rozhodovací činnosti také Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 2. 4. 2009, č. j. 1 Afs 145/2008 – 135, publ. pod č. 1851/2009 Sb. NSS, shrnul, že *pokud by správní soudy nepřihlížely k prekluzi práva vyměřit či doměřit daň (v daném případě se jednalo o daňové řízení) jenom proto, že prekluze nebyla účastníky řádně namítnuta, pak by poskytovaly ochranu neexistujícím právům, čímž by se dostávaly do rozporu se svým hlavním posláním, kterým je ochrana veřejných subjektivních práv fyzických i právnických osob*. Soudy přitom nemusí v každém svém rozhodnutí explicitně zdůvodňovat, zda v dané věci došlo či nedošlo k prekluzi ve smyslu ust. § 47 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Pokud účastník řízení prekluzi nenamítal a soud poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k prekluzi nedošlo, není nutné, aby své úvahy v odůvodnění rozhodnutí výslovně uváděl. Soud má povinnost vypořádat otázku prekluze tehdy, je-li namítána, a v případě, že sám dospěje k závěru, že k prekluzi práva došlo. Tyto závěry Nejvyššího správního soudu lze plně vztáhnout i na danou věc i přesto, že se nejedná o prekluzi práva vyměřit daň, ale o prekluzi práva uložit sankci za správní delikt. Rovněž podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 – 39, publ. pod č. 845/2006 Sb. NSS, je třeba, aby soud přihlédl k zániku odpovědnosti za přestupek z úřední povinnosti, a to proto, aby byl zachován jednotný postup v kategorii trestního obvinění a učiněno tak zadost čl. 6 odst. 1 první větě Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V dané věci se sice jednalo o tzv. „jiný“ správní delikt, nikoliv o přestupek, tento závěr je však použitelný obecně na veškeré správní delikty, neboť zcela koresponduje s judikaturou Ústavního soudu, podle které za společný rys prekluze (bez ohledu na povahu prekludovaného práva, tj.

pokračování

mimo jiné i práva vyměřit daň jako veřejnoprávní dávku nesankční, byť jednostranné povahy) lze považovat to, že k ní má soud přiblížit z úřední povinnosti. Tím spíše musí proto uvedené pravidlo formulované Ústavním soudem platit pro právo uložit sankci za spáchaný veřejnoprávní delikt.

[34] *Ústavní soud svoji judikaturu ve vztahu k prekluzi dále rozvinul v nálezech týkajících se ukládání pokut za správní delikt podle ust. § 5d písm. d) zákona o regulaci reklamy. V nálezu ze dne 11. 1. 2010, sp. zn. IV. ÚS 946/09, dostupný na <http://usoud.nalus.cz>, Ústavní soud konstatoval, že otázku prekluze práva považuje za problematiku natolik významnou, že by se jí měly správní soudy důkladně zabývat. V nálezu ze dne 17. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1898/09, a v nálezech ze dne 17. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 947/09, a sp. zn. I. ÚS 948/09, <http://usoud.nalus.cz>, pak dodal, že otázku prekluze zkoumá správní soud (včetně Nejvyššího správního soudu) z úřední povinnosti. “*

[35] Nejvyšší správní soud se proto dále zabýval tím, zda správnímu orgánu uplynula prekluzivní subjektivní lhůta k zahájení řízení o správním deliktu stěžovatele stanovená v § 67 odst. 1 zákona o odpadech. Mezi účastníky je nesporné a taktéž ze správního spisu vyplývá, že kontrola zařízení stěžovatele byla ČIŽP provedena na základě podnětu Městské části Praha – Dolní Měcholupy ze dne 28. 3. 2007, zn. č. 473/07, které bylo dne 30. 3. 2007 doručeno na podatelnu Magistrátu hlavního města Prahy. Nejvyšší správní soud se proto nejprve zabýval tím, zda se z tohoto podnětu ČIŽP ve smyslu § 67 odst. 1 zákona o odpadech dozvěděla o možném porušení zákona o odpadech.

[36] Městská část v tomto podání uvedla, že s ohledem na neustále se zvětšující skládku inertního materiálu v zařízení stěžovatele žádá o provedení kontroly. Konstatovala, že s ohledem na neustále se zvětšující rozlohu skládky inertního odpadu, jejíž množství vytváří hrozbu pro případ vyhlášení úpadku stěžovatele a s ohledem na skutečnost, že od data ubezpečení stěžovatele v jeho dopisu ze dne 2. 11. 2005 došlo k navýšení množství tohoto materiálu, se necítí uspokojena ubezpečením stěžovatele o ručení svým majetkem. Ke svému podání městská část připojila uvedený dopis stěžovatele ze dne 2. 11. 2005, v němž stěžovatel městské části mimo jiné sdělil, že situace byla ovlivněna několika většími zakázkami v blízkosti Měcholup, které realizoval sám stěžovatel, a současně došlo k ukončení skládkování v Uhříněvsi. Stěžovatel proto od 15. 11. 2005 zavedl opatření pro snížení návozu zemin a podporu odvozu a zpracování. Jde především o zvýšení cen za příjem zeminy tak, aby zákazníci byli demotivováni vozit materiál na jeho provozovnu, snaha o přeorientování zákazníků na jeho provozovnu ve Strašnicích a preferování odvozu materiálů právě z Měcholupské deponie. Stěžovatel uvedl, že čeká na výsledek výběrového řízení na rekultivaci území v Říčanech, kde bude potřeba minimálně třicet tisíc kubíků výkopové zeminy, která by byla navážena právě z Měcholup. Zakázky v této lokalitě z hlediska zemin se stěžovatel snaží odsměrovat na jiná střediska. Tato opatření podle stěžovatele povedou k zastavení návozu zemin a naopak ke zrychlené distribuci. Stěžovatel rovněž uvedl, že se v jeho zařízení nachází přibližně sedmdesát tisíc kubíků nezpracované zeminy, pět tisíc kubíků nezpracovaných cihelných sutí, tisíc kubíků nezpracovaných betonů, deset tisíc kubíků nezpracovaných živichných ker a deset tisíc kubíků zpracovaného materiálu.

[37] Z výše uvedeného tak je zřejmé, že městská část ve svém podnětu poukazuje na neustále se zvyšující množství odpadu v zařízení stěžovatele. V této souvislosti je rovněž třeba zohlednit k podání městské části přiložený dopis stěžovatele, z něhož vyplývá, že se v jeho zařízení nachází přibližně 96 000 kubíků odpadu a sám připouští nutnost opatření, kterými bude omezeno další navrhování množství odpadu. Dopis stěžovatele i podnět městské části tedy zmiňují velké množství odpadu v zařízení a z časového odstupu mezi těmito dokumenty delšího jak jeden rok je patrné, že tento stav v zařízení žalobce přetrvával. Podání bylo navíc výslovně nazváno *podnět k provedení kontroly* a jeho autorem je městská část, u níž lze s ohledem na odbornost jejích zaměstnanců předpokládat určitou míru opodstatněnosti a hodnověrnosti tvrzení uvedených v podnětu. Nejvyšší správní soud tak má s ohledem na výše uvedené za to, že tento podnět městské části ve spojení s přiloženým dopisem stěžovatele obsahoval takové skutečnosti, které umožnily ČIŽP se ve smyslu § 67 odst. 1 zákona o odpadech dozvědět o tom, že stěžovatel porušil svou povinnost stanovenou v § 18 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech provozovat zařízení v souladu se schváleným provozním řádem v tom směru, že překročil maximální povolené množství odpadu v zařízení stanovené jeho provozním řádem. Také tento závěr je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, poukázat lze např. na výše již uvedený rozsudek ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010 – 134, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že „z judikatury správních soudů (např. rozsudky Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 1996, sp. zn. 6 A 103/94, ze dne 18. 2. 1997, sp. zn. 7 A 167/94, a ze dne 10. 2. 1995, sp. zn. 7 A 147/94, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2004, č. j. 5 A 1/2001 – 56, publ. pod č. 329/2004 Sb. NSS) i nálezů Ústavního soudu vyplývá, že počátek běhu prekluzivní subjektivní lhůty ve smyslu ust. § 8 odst. 5 zákona o regulaci reklamy je dán okamžikem vědomosti o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní předběžné právní zhodnocení, že došlo k porušení zákona jako takového.“

[38] V rozsudku ze dne 29. 6. 2011, č. j. 1 As 64/2011 – 812, pak Nejvyšší správní konstatoval, že „výkladem pojmu „zjištění porušení zákona“ se zdejší soud zabýval např. v souvislosti s vymezením počátku běhu subjektivní lhůty podle § 8 odst. 5 zákona o regulaci reklamy, který tento počátek spojuje se dnem, kdy orgán dozoru zjistil porušení zákona. V této souvislosti lze zmínit např. rozsudek ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 As 85/2008 – 99 a rozsudek ze dne 29. 10. 2008, č. j. 9 As 42/2008 – 98, v nichž zdejší soud dospěl v návaznosti na ustálenou judikaturu správních soudů (například rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 1996, sp. zn. 6 A 103/94, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 2. 1997, sp. zn. 7 A 167/94, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 2. 1995, sp. zn. 7 A 147/94, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2004, č. j. 5 A 1/2001 – 56, publikovaný pod č. 329/2004 Sb. NSS), k závěru, že určení počátku běhu jednorocní subjektivní prekluzivní lhůty se odvíjí od výkladu pojmu „zjistit porušení zákona“, který však „neznamená, že již v tom okamžiku musí být najisto postaveno, že k porušení povinnosti došlo, nýbrž postačí, že vzniklo důvodné podezření, že se tak stalo. Prokázání, že k porušení povinnosti došlo a kdo je za porušení povinnosti odpovědný, je předmětem příslušného řízení. Proto zjištění o porušení zákona je vázáno na určitou skutečnost, z níž plyne důvodné podezření, že k porušení došlo. Den, kdy je tato skutečnost správnímu orgánu známa, je den, kdy správní orgán zjistil porušení zákona, tj. seznal, že došlo k jednání, obsaženému v zákonem vymezené skutkové podstatě deliktu, jež zákon za splnění dalších podmínek definuje jako správní delikt.“ (Srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2008, č. j. 9 As 42/2008 – 98).

pokračování

[39] Nejvyšší správní soud rovněž neopomněl ve shora citovaném rozhodnutí zdůraznit, že „ačkoliv jde o lhůtu subjektivní, počátek běhu takové lhůty nemůže být v žádném případě dán pouhým vědomím správního orgánu, resp. jeho pracovníků o porušení zákona. Pokud by se totiž počátek běhu subjektivní lhůty odvíjel od subjektivních postojů pracovníků příslušného orgánu k těmto zjištěním, tedy jejich myšlenkovému postupu, při kterém dospěli k závěru, že určitá zjištěná skutečnost je porušením právních předpisů a kterých, byl by počátek běhu subjektivní lhůty odvislý od právně zcela neuchopitelných postojů pracovníků, např. jejich odbornosti, znalosti práva, pracovitosti, pohotovosti, ale i od personálního obsazení příslušného správního úřadu apod. (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 2. 1997, sp. zn. 7 A 167/94, či rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 2. 1995, sp. zn. 7 A 147/94). S takovými právně irrelevantními skutečnostmi však zákon počátek běhu lhůt stanovených pro výkon veřejné správy nespojuje, neboť by tím popřel nejenom ústavněprávní požadavek právní jistoty, ale i další zásady činnosti správních orgánů (viz zejména ust. § 2 a násl. správního řádu). Shora zmiňované „zjištění porušení zákona“ proto musí být založeno na objektivní skutečnosti, tj. například dni, kdy příslušný orgán rozhodl o zahájení příslušného řízení, či dni, kdy jiným dostatečným způsobem zachyceným ve správním spise vyjádřil své důvodné podezření, že došlo k porušení zákona.

[40] K těmto výkladovým pozicím Nejvyššího správního soudu se vyjádřil v nálezu ze dne 17. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 948/09 i Ústavní soud. Uvedl, že z pozice ústavního práva nelze shora uvedenému právnímu názoru nic vytknout. Zdůraznil, že je vždy třeba zkoumat, kdy poprvé bylo ve správním spise dostatečným způsobem zachyceno, že došlo ke „zjištění porušení práva“ správním orgánem. Nejvyšší správní soud má za to, že shora citované judikatorní závěry lze vztáhnout i na nyní projednávaný případ. Pod pojmem „zjistit porušení povinností“ je tedy nutno rozumět nikoli pouhou vědomost správního orgánu, resp. jeho pracovníků o porušení zákona, nýbrž kvalifikované zachycení „zjištění porušení povinností“ ve správním spise.“

[41] Za okamžik, kdy se ČIŽP dozvěděla o výše uvedeném porušení zákona odpadech, proto lze považovat den, kdy se do její dispozice dostal podnět městské části, který, jak již bylo uvedeno výše, s ohledem na jeho obsah představoval objektivní skutečnost, která umožnila ČIŽP se kvalifikovaně dozvědět o porušení povinnosti stanovené v § 18 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech stěžovatelem. Jak totiž vyplývá z výše uvedené judikatury, rozhodující je okamžik, kdy správní orgán objektivně zjistil porušení zákonem stanovené povinnosti. V této souvislosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že ustanovení § 67 odst. 1 zákona o odpadech požaduje, aby se správní orgán o porušení povinnosti dozvěděl, což je nižší stupeň vědomosti o porušení povinnosti stanovené zákonem, než stanoví § 8 odst. 5 zákona o regulaci reklamy, který požaduje, aby příslušný správní orgán porušení zákona zjistil.

[42] Uvedený podnět se nachází ve správním spise ČIŽP, není na něm však vyznačeno datum, kdy jí byl doručen. Na podnětu se nachází pouze otisk razítka Magistrátu hlavního města Prahy, ze kterého je patrné, že byl tomuto správnímu orgánu doručen dne 30. 3. 2007. Nejvyšší správní soud se proto přípisem ze dne 26. 2. 2015, č. j. 4 As 236/2014 – 69, obrátil na Magistrát hlavního města Prahy se žádostí o sdělení a zaslání dokladu o tom, kdy Magistrát hlavního města Prahy zaslal, předal, či jinak postoupil podnět městské části ČIŽP. Dále se Nejvyšší správní soud přípisem ze dne 26. 2. 2015, č. j. 4 As 236/2014 – 70, obrátil na ČIŽP se žádostí o sdělení a zaslání dokladu o tom, jakým způsobem a kdy

obdržel podnět městské části. Magistrát hlavního města Prahy Nejvyššímu správnímu soudu přípisem ze dne 3. 3. 2015, č. j. MHMP-295760/2015/OZP-V-154/Kep, sdělil, že v této věci již uplynula řádná skartační doba spisu o délce 5 let a tudíž nedisponuje žádným dokladem dokazujícím, kdy byl podnět předán či postoupen inspekci. ČIŽP v přípise ze dne 6. 3. 2015, č. j. ČIŽP/41/OOH/0718411.010/15/PSJ, Nejvyššímu správnímu soudu sdělila, že kontrola stěžovatele byla skutečně provedena na základě uvedeného podnětu městské části za účasti pracovníka Magistrátu hl. m. Prahy. Doklady týkající se podaných podnětů však inspekce vede odděleně od spisu a tyto doklady z roku 2007 byly již bohužel po uplynutí lhůty 5 let dle skartačního řádu skartovány.

[43] Z výše uvedeného vyplývá, že již nelze zjistit, kdy byl podnět městské části Magistrátem hlavního města Prahy postoupen ČIŽP. Tato skutečnost by však z hlediska posouzení dodržení či nedodržení lhůty k zahájení řízení o uložení pokuty, mohla být relevantní pouze tehdy, pokud by stěžovatelovo protiprávní jednání, resp. protiprávní stav jím vyvolaný, mělo ojedinělý, jednorázový charakter; tak tomu však v posuzované věci nebylo, neboť protiprávní stav, který žalobce svým jednáním vyvolal a udržoval, měl trvalý charakter, o čemž svědčí právě skutečnosti uvedené v předmětném podnětu městské části a přiloženém dopisu stěžovatele.

[44] V této souvislosti zdejší soud poukazuje na rozsudek ze dne 22. 2. 2005, č. j. 5 A 164/2002-44, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*Trestní právo rozlišuje od jednorázových trestných činů z hlediska časového úseku, v němž byly spáchány, trestné činy pokračující, trvalé a hromadné (kolektivní). Je pro ně společné, že trestná činnost trvá po delší dobu a skládá se buď z řady dílčích útoků či spočívá v udržování protiprávního stavu. Trvalý trestný čin bývá pravidelně charakterizován jako čin, kterým pachatel vyvolá protiprávní stav, jenž posléze udržuje, anebo jímž udržuje protiprávní stav, aniž zákon vyžaduje, aby jej též vyvolal. Zákon postihuje právě ono udržování protiprávního stavu. Trvalý trestný čin se posuzuje jako jediné jednání, které trvá tak dlouho, dokud pachatel udržuje protiprávní stav; jde tedy o jediný skutek a jediný trestný čin, který je ukončen teprve okamžikem odstranění protiprávního stavu. Trvalý trestný čin se považuje za spáchaný za účinnosti nového zákona, pokud alespoň část protiprávního jednání, jímž byl udržován protiprávní stav, se odehrála za účinnosti nového zákona, a to za podmínky, že toto jednání bylo trestným činem i podle dřívějšího zákona. Trestný čin trvalý se počíná promlčovat teprve od okamžiku ukončení trestné činnosti, tj. od okamžiku odstranění stavu, jehož udržování je znakem trestného činu (srov. Šámal, P., Púry, F., Rizman, S.: Trestní zákon. Komentář. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2003, s. 23 a násl. Novotný, O. a kol.: Trestní právo hmotné. I. obecná část. 3. vydání. Praha: Codex, 1997, s. 66, 192. Solnař, V., Císařová, D., Fenyk, J.: Základy trestní odpovědnosti. 2. vydání. Praha: Orac, 2003, s. 61-62, 336 a 415-416.)*

[45] Tyto principy je namíste přiměřeně akceptovat i pro potřeby správního trestání. Za trvalý jiný správní delikt lze proto považovat takový správní delikt, jímž pachatel vyvolá protiprávní stav, který posléze udržuje, popřípadě jímž udržuje protiprávní stav, aniž jej vyvolal. Jednání, jímž pachatel udržuje protiprávní stav, závažný z hlediska správního práva, tvoří jeden skutek a jeden správní delikt až do okamžiku ukončení deliktního jednání, tj. až do okamžiku odstranění protiprávního stavu. Lhůta pro uložení pokuty, případně pro zahájení řízení o uložení pokuty, může začít běžet teprve od okamžiku ukončení trvalého správního deliktu. Pokaždé, kdy se správní orgán dozví, že protiprávní stav je delikventem pořád

pokračování

udržován, tj. že stále nedošlo k ukončení trvajících jiného správního deliktu, počne vždy běžet nová subjektivní lhůta k uložení pokuty, resp. k zahájení řízení o uložení pokuty.“

[46] Jednání, jehož se žalobce v posuzované věci dopustil, mělo stejně jako ve věci sp. zn. 5 A 164/2002 charakter trvajících jiného správního deliktu. Žalobce svým jednáním totiž vyvolal protiprávní stav spočívající v tom, že umožnil, aby množství odpadu v jím provozovaném zařízení překračovalo meze stanovené jeho provozním řádem, respektive provozoval jej i v rozporu s dalšími podmínkami vyplývajících z tohoto provozního řádu. Tímto jednáním stěžovatel vytvořil protiprávní stav, spočívající v překročení provozním řádem stanoveného limitu množství odpadu v jeho zařízení (provozování neoploceného areálu a provozování drtící linky nevyhovující schváleným parametrům), který svým jednáním udržoval.

[47] Z výše uvedeného vyplývá nesprávnost argumentu stěžovatele, že okamžik doručení podnětu městské části je okamžik, od něhož je třeba počítat běh prekluzivní lhůty. ČIŽP se o stěžovatelově trvajícím správním deliktu poprvé dozvěděla sice z podnětu městské části, ale správní delikt (protiprávní jednání) stěžovatele k tomuto datu stále trval. Stěžovatel svým jednáním udržoval protiprávní stav i po tomto datu, mj. též ke dni 22. 5. 2007, kdy byla v jeho zařízení provedena kontrola, při které bylo zjištěno množství odpadu překračující meze stanovené provozním řádem zařízení. Také tohoto dne totiž šlo stále o jeden a týž trvajících jiný správní delikt, a nikoliv o správní delikt nový. Dnem, od něhož počala běžet roční subjektivní lhůta pro zahájení řízení o uložení pokuty podle § 67 odst. 1 zákona o odpadech, proto byl den 22. 5. 2007 a tato lhůta skončila 22. 5. 2008 (pokud by ovšem ČIŽP zjistila kdykoliv později, že stěžovatel stále udržuje svým jednáním protiprávní stav, tj. že správní delikt stále nebyl ukončen, počala by běžet nová lhůta; to je však v této věci nerozhodné). Ostatně také v rozsudku ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 Afs 87/2008 - 15, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „Počátek běhu lhůty u trvajících i pokračujících deliktů je tedy třeba spojit s ukončením protiprávní činnosti.“ Řízení o předmětném správním deliktu stěžovatele bylo zahájeno dne 16. 4. 2008, kdy stěžovateli bylo doručeno usnesení správního orgánu prvního stupně o zahájení řízení ze dne 10. 4. 2008, č. j. ČIŽP/41/OOH/SR01/0718411.001/08/PSJ (podle § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, je řízení z moci úřední zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení účastníkovi uvedenému v § 27 odst. 1 doručením oznámení nebo ústním prohlášením, a není-li správnímu orgánu tento účastník znám, pak kterémukoliv jinému účastníkovi). ČIŽP tudíž zahájila řízení v zákonem o odpadech stanovené lhůtě.

II.B)

Posouzení zbývajících námitek uvedených v kasační stížnosti

[48] Stěžovatel dále v kasační stížnosti stejně jako již v žalobě namítal nesprávné doručování ze strany správních orgánů. Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že zástupce stěžovatele jej zastupoval na základě plné moci ze dne 28. 7. 2009, v níž je mimo jiné uvedeno, že stěžovatel uděluje plnou moc JUDr. Tomáši Těmínovi, Ph.D., advokátu (9996), AK NOCAROVÁ JAŠEK & PARTNERS, v. o. s., se sídlem v Jirchářích 4, Praha 1 – Nové Město. ČIŽP při doručování svého rozhodnutí nijak nepochybila, neboť v souladu s předloženou plnou mocí doručovala poštovní zásilku obsahující její rozhodnutí na výše uvedenou adresu. Žalovaný své rozhodnutí doručoval do datové schránky

„NOCAROVÁ JUDr. Tomáš JAŠEK & Těmín, Ph. D. PARTNERS, v. o. s.“ Vskutku tedy pochybil, neboť doručoval do datové schránky veřejné obchodní společnosti, nikoli přímo do datové schránky zástupce stěžovatele. V tomto ohledu lze stěžovateli přisvědčit. Nejedná se však o natolik závažné pochybení, že by mělo vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného, neboť jak již přiléhavě a správně konstatoval městský soud, rozhodnutí žalovaného se nepochybně dostalo do dispozice zástupce stěžovatele, který v zastoupení stěžovatele proti němu podal včasnou žalobou, jejíž obsah prokazuje, že byl s jeho napadeným rozhodnutím plně obeznámen. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na § 84 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podle kterého *neoznámení rozhodnutí se nemůže dovolávat ten, kdo se s ním prokazatelně seznámil. Na takového účastníka se hledí, jako by mu správní orgán doručil rozhodnutí s chybějícím poučením podle § 83 odst. 2.*

[49] V souvislosti s namítaným nesprávným doručením žalovaného stěžovatel městskému soudu vytknul, že se nezabýval prekluzí práva uložit pokutu, která musí být v tříleté objektivní lhůtě nejen uložena, ale rozhodnutí musí rovněž nabýt právní moci, což s ohledem na nesprávné doručování nebylo splněno. Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani tuto námitku stěžovatel, neboť městský soud se prekluzí práva uložit pokutu v kasační stížnosti napadeném rozsudku pečlivě zabýval, přičemž zdejší soud se s jeho závěry uvedenými v bodě 8 narační části odůvodnění tohoto rozsudku plně ztotožňuje a nepovažuje za nutné k nim již cokoliv dodávat.

[50] Také v případě námítky stěžovatele, podle které správní orgány porušily zásadu materiální pravdy zakotvenou v § 3 správního řádu, neboť nezjistily kolik odpadu se nachází v zařízení stěžovatele, Nejvyšší správní soud v první řadě odkazuje na řádně, přehledně a přesně zdůvodněné závěry městského soudu uvedené v bodě 9 narační části odůvodnění tohoto rozsudku. Nejvyšší správní soud dále uvádí, že tuto zásadu, podle níž správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu (zejména zásadou legality, zákazu zneužití pravomoci, souladu s veřejným zájmem), správní orgány neporušily, pakliže při posouzení množství odpadu v zařízení stěžovatele vycházely ze sdělení vedoucího zařízení M. D. při kontrole dne 22. 5. 2007 a dokladu o „*aktuálním stavu navezených odpadů ke dni kontroly*“ předloženého spolu s vyjádřením žalobce ke kontrole, které bylo doručeno ČIŽP dne 8. 6. 2007. Uvedené sdělení a zejména pak doklad, v němž je množství a druh odpadu v zařízení stěžovatele zcela přesně a přehledně uvedeno, totiž představují podklady pro vydání rozhodnutí (důkazy) ve smyslu § 50 odst. 1 s. ř. s., získané v souladu s právními předpisy a nebylo tudíž třeba provádět empirické měření množství odpadu, jak namítá stěžovatel v kasační stížnosti a správní orgány ani městský soud nepochybily, pokud z těchto důkazů při posouzení věci vycházely. Skutečnost, že uvedený doklad nevznikl z iniciativy správních orgánů, na kterou poukazuje stěžovatel v kasační stížnosti je zcela irrelevantní, neboť je zcela běžné a přirozené, že správní orgány při zjišťování skutkového stavu a posuzování věci vycházejí z obsahu listin, na jejichž vzniku se žádným způsobem nepodílely.

[51] K tvrzením stěžovatele, že do celkového objemu odpadu byl započítán i odpad, který do recyklačního střediska umístil Státní statek Praha, který v dané lokalitě před stěžovatelem provozoval kompostárnu, a že bylo zřejmé, jaký materiál navezl Státní statek

pokračování

Praha a jaký stěžovatel, Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že stěžovatel tato svá tvrzení nijak nedoložil (ve správním ani soudním spise se nenachází žádný doklad o množství odpadu navezeného údajně Státním statkem Praha). Dále pak je třeba uvést, že toto tvrzení stěžovatele vyvrací jím předložené listiny, kdy stěžovateli byl ve smyslu § 14 odst. 1 zákona o odpadech udělen souhlas k provozování zařízení a jeho provozním řádem rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 21. 3. 2005, č. j. MHMP-170649/2004/OŽP-II-1018/R-336/2005/Ha. V čl. 5. 1. Provozního řádu zařízení je uvedeno, že *„Projekt předpokládá maximální hranici ročního objemu materiálu celkem: 105 000 t.“* Odpad umístěný na místě stěžovatelova zařízení Státním statkem Praha by tak bylo možné případně zohlednit v roce 2005, kdy stěžovatel zahájil provoz zařízení. Od roku 2006 však již bylo množství navezeného odpadu zcela v režii stěžovatele. Při kontrole stěžovatelova zařízení dne 22. 5. 2007, tak již nebylo při hodnocení množství odpadu v zařízení možné brát jakýmkoliv způsobem v úvahu odpad navezený Státním statkem Praha. O tom, že stěžovatel v zařízení překračoval stanovenou maximální hranici ročního objemu odpadu 105 000 t a porušoval tak jeho schválený provozní řád svědčí kromě již zmíněného vyjádření vedoucího zařízení a dokladu o *„aktuálním stavu navezených odpadů ke dni kontroly“* také stěžovatelem předložené *„Hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2006“*, z něhož je zřejmé, že stěžovatel do zařízení v roce 2006 přijal celkem 124 486,30 tun odpadu.

[52] Nejvyšší správní soud neshledal za důvodné ani námitky, v nichž stěžovatel vytýkal městskému soudu přílišný formalismus při posouzení, zda porušil povinnost oplocit celý areál stanovenou v kapitole 5. 3. Provozního řádu a povinnost vybavit drtičky odpadu skrápěcím zařízením stanovenou v kapitole 5. 5. Provozního řádu. Sám stěžovatel v kasační stížnosti připustil a ani v předchozím řízení nezpochybňoval, že zařízení nebylo oploceno v pravém slova smyslu a drtičky odpadu nebyly vybaveny skrápěcím zařízením. Tyto skutečnosti vyplývají také z obsahu správního spisu, jak na to již přílehlavě poukázal městský soud. Stěžovatel se dovolával skutečnosti, že celý areál byl zabezpečen dvěma budovami, závorou a ochrannými valy s vyhloubenými rigoly, což postačovalo k zamezení přístupu nepovolaných osob do areálu. Ve vztahu ke skrápění poukazoval na to, že odpad skrápěl před jeho umístěním do drtiček, čímž dodržoval hlavní smysl a účel kapitoly 5. 5. Provozního řádu. Nejvyšší správní soud konstatuje, že plot lze obecně definovat jako souvislou překážku z různých materiálů, která slouží zejména k ohraničení pozemků, a/nebo zamezení vstupu na pozemek. Zařízení stěžovatele tudíž v rozporu s kapitolou 5.3. Provozního řádu po celém obvodu oploceno nebylo, neboť shora uvedená opatření stěžovatele za plot v žádném případě považovat nelze.

[53] K poukazu stěžovatele na skrápění materiálu před umístěním do drtiček Nejvyšší správní soud uvádí, že díky této činnosti stěžovatele byla situace v zařízení z hlediska ochrany ovzduší, jakožto složky životního prostředí, která je ohrožena prachem pocházejícím z činnosti zařízení nepochybně lepší, než kdyby stěžovatel odpad nezkrápěl vůbec. To však nic nemění na skutečnosti, že stěžovatel porušil kapitolu 5. 5. Provozního řádu, neboť ten jasně stanoví povinnost vybavit drtičky odpadu skrápěcím zařízením a stěžovatel takovéto opatření neučinil. K porušení čl. 5.3. a 5.5. Provozního řádu Nejvyšší správní soud uzavírá, že není na místě je zlehčovat, neboť souhlas krajského úřadu s provozním řádem, je jedna z podmínek pro provoz zařízení, jak vyplývá z ustanovení § 14 odst. 1 zákona o odpadech, věty první, podle které *zařízení k využívání, odstraňování,*

sběru nebo výkupu odpadů lze provozovat pouze na základě rozhodnutí krajského úřadu, kterým je udělen souhlas k provozování tohoto zařízení a s jeho provozním řádem.

[54] V závěrečné kasační námitce stěžovatel stejně jako již v žalobě namítal nepřiměřenou a likvidační výši uložené pokuty. Městský soud tuto stěžovatelovu námitku vypořádal řádně, přezkoumatelně, vyčerpávajícím způsobem a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, který např. v bodě 26 rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 – 36, vyslovil, že „z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 – 133, publikované pod č. 2092/2010 Sb. NSS, www.nssoud.cz, nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002 (N 105/27 SbNU 177; 405/2002 Sb.), nebo sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004 (N 36/32 SbNU 345; 299/2004 Sb.); oba dostupné na <http://nalus.usoud.cz>]. Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jediné tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takříkajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu. Používání výrazu „přiměřenost uložené pokuty“ v této souvislosti je však do jisté míry nepřesné, neboť soudní řád správní umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti jen v rámci posuzování individualizace trestu, tj. v situaci, kdy je správní soud podle § 78 odst. 2 s. ř. s. na návrh žalobce nadán pravomocí nahradit správní uvážení a výši uložené sankce moderovat a zároveň je správním orgánem uložená sankce zjevně nepřiměřená. Ani v takovém případě ale pro zásah do správního uvážení soudem nepostačí běžná nepřiměřenost, ale je nutné, aby nepřiměřenost dosáhla kvalitativně vyšší míry a byla zjevně nepřiměřená.“ Městský soud zhodnotil veškeré relevantní skutečnosti, když zejména zohlednil, že překročení kapacity zařízení a jeho nezabezpečení oplocením není pouhé administrativní pochybení a stěžovatel jím tvrzenou likvidační výši pokuty nedoložil. Městský dále stejně jako žalovaný dospěl k závěru, že nelze vycházet pouze z bilance na konci účetního období, ale je zapotřebí hodnotit i příjmy a rozsah společnosti (hmotný majetek), přičemž poukázal na skutečnost, že ČIŽP vycházela z výkazů zisku a ztrát za rok 2006 a 2007 předložených stěžovatelem. K stěžovatelem namítané likvidační výši pokuty Nejvyšší správní soud dále uvádí, že v kasační stížnosti, stejně jako v předcházejícím řízení, stěžovatel likvidační výši pokuty dovozoval v podstatě pouze ze svého záporného výsledku hospodaření za rok 2007 ve výši – 5.000.000 Kč. Samotný záporný výsledek hospodaření však není překážkou pro uložení pokuty a neznamená ani, že uložená pokuta je likvidační. Jak již bylo uvedeno výše, je třeba hodnotit celkovou situaci stěžovatele jakožto podnikající fyzické osoby (jeho celkový příjem a hmotný majetek). Z položky „výkony“ ve výši téměř 137 milionů korun ve „Výkazu zisku a ztráty“ za rok 2007, který stěžovatel přiložil k odvolání, je zřejmé, že rozsah jeho podnikání je značný a stěžovatel je schopen unést i uložení pokuty ve výši, jež mu byla uložena v posuzované věci (ve výši pouze 1/10 maximální sazby), o čemž ostatně svědčí také výše již uvedené množství zpracovávaného odpadu ve stěžovatelově zařízení. Nejvyšší správní soud proto také v této části odkazuje na rozsudek městského soudu, neboť

pokračování

plně souhlasí s jeho hodnocením a nepovažuje výši uložené pokuty za zjevně nepřiměřenou či likvidační.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[55] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že rozsudek městského soudu netrpí namítanými vadami ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[56] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady v řízení o kasační stížnosti v míře přesahující rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. dubna 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu